

myndigede mig til at bringe hjem til Fiskerne, nærer jeg det Haab, at disse nu snart maa faa det Tilskud, som de venter efter Loven af 12. Marts 1918, og som deres Standsfæller hernede allerede forlængst har faaet udbetalt.

Med Hensyn til Lovforslaget om Hvalfangst ved Færøerne ønsker jeg at udtale, at det, man i Lagtinget har anket over, er naturligvis i første Række, at Lovforslaget ikke er fremmet og fremlagt paa Rigsdagen. Dette kan selvfølgelig ikke ske ved Regeringens Foranstaltning, naar den højtærede Minister ikke kan tiltræde Lovforslagets Hovedbestemmelse. Men naar den højtærede Minister ikke har kunnet tiltræde Lovforslaget og ikke har kunnet fremme det, anker man deroppe over, at man ikke har faaet Besked herom. Overgangsbestemmelsen, der kun tillader de tidligere bestaaende Selskaber at drive Hvalfangst i et kort Tidsrum, er ikke noget Hovedpunkt for Lagtinget. Dette Tidsrums Forlængelse vilde ikke have mødt Modstand fra Lagtingets Side, hvis det da ikke kom til at dreje sig om flere Aar. Det fremgaar, saa vidt jeg erindrer, af vedkommende Lagtingsudvalgs Betænkning, at det selvfølgelig ikke var Meningen at udelukke danske Statsborgere fra at drive Hvalfangst ved Færøerne, selv om de ikke er bosatte paa Færøerne. I alt Fald kan jeg tydeligt huske, at dette kom meget kraftigt frem under Sagens Behandling i Lagtingssalen. Man lægger paa Færøerne megen Vægt paa Hvalfangstens Regulering. Om Fredning af Hvalerne har der knapt nok været Tale i Lagtinget. Den Regulering, man ønsker, kunde sikkert finde Sted uden international Overenskomst. Det er vel saa, at Fangsten af Storhvaler ved Færøerne væsentligst foregaar udenfor Soterritoriet, men Fangsten, saadan som den drives oppe hos os, knytter sig dog til Stationer i Land, og Spørgsmaalene om Anlæg af Stationer, om Stationernes Antal og om, hvor mange Skibe hver enkelt Station kan have, alle disse Spørgsmaal kan jo afgøres uden international Overenskomst. Endelig har Spørgsmaalet om Tilvejebringelse af Hvalkød været et meget vigtigt Motiv til Lagtingets Forslag. Naar Lagtinget skønner, at det vilde lette Adgangen til at skaffe Befolkningen godt og billigt Hvalkød, at det omhandlede Forslag ophøjedes til Lov, tror jeg, at man vil have nogen Vanskelighed ved at forkaste dette Lagtingets Skøn. Gennem den højtærede Ministers Udtalelse forleden har Lagtinget og Fær-

øernes Befolkning imidlertid nu faaet at vide, hvorfor den højtærede Minister ikke har fremmet denne Sag, og Lagtinget maa saa indrette sig derefter.

Den højtærede Statsministers administrative Bemærkninger om, at Færøerne paa mange Omraader trænger til Støtte af Statskassen og fra Moderlandet i det hele, er rigtige. Jeg nærer ogsaa det Haab, at Færøernes Befolkning og dets Lagting, saa snart man kan bringe Ro over de i Øjeblikket mest brændende politiske Spørgsmaal deroppe, vil tage fat paa forskellige sociale Opgaver, som desværre nu skubbes til Side for saa vigtige Spørgsmaal som Sagen om Færøernes forfatningsmæssige Stilling i Riget og Sagen om Undervisningssproget i Skolerne deroppe.

Den højtærede Statsminister udtalte sig indgaaende om de færøske Skoleforhold og om det brændende Spørgsmaal, hvorvidt Undervisningssproget i Skolerne deroppe skal være, som nu, Dansk med Færøsk som Hjælpesprog eller, som Selvstyrepartiet kræver det, udelukkende Færøsk. Jeg maa sige, at jeg forstod den højtærede Ministers Udtalelser saaledes, at Selvstyrepartiets Forslag om, at Færøsk udelukkende skal være Undervisningssproget i Skolerne, ikke, i alt Fald ikke for Tiden, vil blive stadfæstet af den nuværende Regering. Denne Afgørelse vil tilfredsstille den overvejende Del af den færøske Befolkning, og jeg haaber, at der dermed for saa vidt vil være bragt Ro over Sprogspørgsmaalet; og det er jeg meget glad for, ikke mindst af Hensyn til Arbejdet i den færøske Folkeskole. Jeg fik imidlertid det Indtryk af den højtærede Ministers Udtalelser, at Ministeren mener, at det ikke har afgørende Betydning, om Undervisningssproget er Dansk eller Færøsk, naar det blot er Skolens Maal med Sprogundervisningen, at Børnene ved Udgangen af Skolen har lært at tale, læse og skrive Dansk. Jeg kunde nu tænke mig, at det i hvert Fald kunde have nogen principiel Betydning at fastslaa, at Dansk er Undervisningssprog i samtlige Kongerigets Folkeskoler. Men det skal jeg ikke i Øjeblikket komme ind paa; jeg er jo ikke den, som er nærmest forpligtet til at forfægte dette principielle Spørgsmaal her. Paa Færøerne, hvor jeg kender Forholdene, vil det ikke alene have principiel Betydning at fastslaa, at Undervisningssproget er Dansk, men der vil det ogsaa navnlig have reel Betydning, og det lægger jeg i denne Forbindelse Hovedvægten paa.